

enakomerno migljala. Kolikor sta mogla dečka v nejasni svetlobi razločiti, je veslal čoln zakrinkan mož v dolgi črni obleki. Njegovo glavo je pokrivala kapuca, ki je imela le zareze za oči in usta. V gondoli pa je sedel star mož, ki je bil tudi ogrnjen z dolgim črnim

plaščem. Njegova glava z lepimi belimi lasmi pa je bila nepokrita. »V najino smer gleda!« je zajeceljal Branko, a tudi Tomu ni bilo prijetno pri srcu. Ali ju bo starček zapazil? Prihodnje minute bodo morale odločiti o njuni nadaljnji usodi!

(Dalje prihodnjič)

* * *

Kaj je pripovedovala kocka sladkorja?

Bilo je lanske jeseni. Učitelj je dejal v šoli: »Za nalogo mi napišite do srede, kako se dobi iz sladkorne pese sladkor. Zadnjič sem vam o tem govoril. Naloga ne sme obsegati več ko dve strani. Razdelite zvezke in pojdite domov. Je poldne.«

Mihec je prišel domov in po kosilu se je takoj lotil naloge. Sedel je k mizi in premišljal.

Hm, gospodu učitelju je lahko reči: »Napišite!« Ampak kako? Mihec prav tisto usodno uro v šoli ni pazil. Pisal je ravno pod kloppo Severjevemu Tončku seznam nogometnega moštva; učiteljeva razlaga mu je šla mimo ušes.

Danes bi to potreboval. Tonček mu za tisti seznam itak ni nič dal in za nalogo bo dobil »nezadostno«. Tako si je mislil naš Mihec.

Čez nekaj časa je postal pozoren na muho, ki si je na zvezku čistila nožice.

Mihec je pomislil, da se on nikoli tako temeljito ne umije. Nekaj časa se je s tem zabaval, potem pa je gledal skozi okno in venomer premišljal, kako bi napisal nalogo.

Zdajci je udarila ura štiri. Mihec se je prestrašil, sedel k mizi in zapisal v zvezek:

»Sladkorna pesa se pridobiva jeseni.«

In že spet ni vedel, kaj bi dalje. V tem ga je poklicala mati k malici.

»Popil bom kavo v sobi,« je predlagal Mihec ter brž odnesel kavo in zemljo. Vrgel je v kavo kocko sladkorja, vzel v roko drugo kocko, zrl nanjo in pravil:

»Ti bi mi tudi lahko nekaj povedala. Morebiti, kako si prišla na svet!«

»No dobro, ti bom pa povedala.« In preden je utegnil presenečeni Mihec odgovoriti, je kocka pričela:

»Spominjam se, kako sem bila še majhna sladkorna pesa, ki jo je kmet skrbno gojil. A nisem bila sama. To je bila velika njiva in nas je bilo na njej velikanska množica. Čim bolj smo se debelile, tem skrbneje nas je kmet ogledoval. Nekega dne — bilo je že takole jeseni, dnevi so bili deževni, noči mrzle, da smo se tresle od mraza — so prišli ljudje — okrog šest jih je bilo — in nas začeli puliti iz zemlje. Mene je izpulila starejša žena in pri tem opomnila:

»Tale je pa lepa!« — in vrgla me je na voz k mojim družicam. Bilo jih je na vozu mnogo, tlačile smo se in še so prihajale druge. Potem nas je kmet stehal in odpeljal v cukrarno. Tam so nas oprali in razrezali na kose, iz katerih so lužili sladkorni sok. V sladkor strnjenega, toda žoltega in umazanega so odpeljali v rafinerijo, kjer so nas čistili. Nato so nas razrezali na kocke, zložili v lične zavitke ter zdajali trgovcem. Danes nas je kupila tvoja mama in zdaj ti bom osladila kavo.«

»To si pridna, da si mi vse tako lepo povedala, toda kaj se je zgodilo s tistimi koščki, iz katerih si rekla, da so lužili sladkorni sok?« je vprašal Mihec.

»No, te so si vzeli kmetje za živinsko krmo.«

»Hvala, draga kocka!« je vzkliknil Mihec, brž vrgel kocko v kavo, se najedel in potem napisal nalogo. Zanj je dobil v šoli »odlično«. Toda samo po zaslugi kocke!